

Arrest

nr. 184 318 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 maart 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017 om 12 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BYUMA, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij vraagt op 21 april 2016 de verlenging aan van haar visum kort verblijf.

Op 8 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer RvV 192 867.

Op 16 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: C.

voornaam: E.

geboortedatum: (...)1990

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene is niet in het bezit van een geldige inreisstempel in haar paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 25/07/2016).

Het regelmatig verblijf van betrokkene is nu verstreken. Op 08/07/2016 kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd betekend op 25/07/2016. Hiertegen werd een beroep ingesteld bij de RvV op 02/08/2016. Dit beroep is niet schorsend.

Betrokkene vroeg verlenging van haar verblijf omdat ze instond voor de opvoeding van het kindje (Em. H. ° 01/11/2007) van haar broer (H. F.) gedurende de hechtenis van de moeder (R. El.). Een verlenging van het verblijf kon niet worden toegestaan aangezien de moeder van het kind op 16/06/2016 in vrijheid werd gesteld en de aanwezigheid van betrokkene bijgevolg niet meer noodzakelijk is. In casu wordt dit geenszins aangetoond. Omgekeerd wordt ook niet aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van haar schoonzus en dat er geen andere familiebanden zijn in het land van oorsprong. Zij kunnen verder contact houden via de moderne communicatiemiddelen of betrokkene achterna reizen naar het land van herkomst. Bovendien heeft de aanwezigheid van familieleden in België betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ze zou niet alleen samenwonen met schoonzus R. El., maar ook deze laatste haar zus zou op het adres verblijven, nl. R. D. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

R.D. verblijft eveneens illegaal op het Belgische grondgebied en heeft dus geen verblijfsrecht. Betrokkene kan dus niet voorhouden van haar gescheiden te worden. Bij gevolg kan ook hier geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Zij kunnen samen terugkeren naar het land van herkomst. R.D. werd bovendien reeds gerepatrieerd op 31/12/2015 en heeft een inreisverbod lopen tot 17/12/2017.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

BIJLAGE 13 SEPTIES CR (...)

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel in haar paspoort. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 25/07/2016). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken. Op 08/07/2016 kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd betekend op 25/07/2016. Hiertegen werd een beroep ingesteld bij de RVV op 02/08/2016. Dit beroep is niet schorsend.

Betrokkene vroeg verlenging van haar verblijf omdat ze instond voor de opvoeding van het kindje (Em. H. ° 01/11/2007) van haar broer (H. F.) gedurende de hechtenis van de moeder (R. El.). Een verlenging van het verblijf kon niet worden toegestaan aangezien de moeder van het kind op 16/06/2016 in vrijheid werd gesteld en de aanwezigheid van betrokkene bijgevolg niet meer noodzakelijk is. In casu wordt dit geenszins aangetoond. Omgekeerd wordt ook niet aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van haar schoonzus en dat er geen andere familiebanden zijn in het land van oorsprong. Zij kunnen verder contact houden via de moderne communicatiemiddelen of betrokkene achterna reizen naar het land van herkomst. Bovendien heeft de aanwezigheid van familieleden in België betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ze zou niet alleen samenwonen met schoonzus R. El., maar ook deze laatste haar zus zou op het adres verblijven, nl. R.D. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

R.D. verblijft eveneens illegaal op het Belgische grondgebied en heeft dus geen verblijfsrecht. Betrokkene kan dus niet voorhouden van haar gescheiden te worden. Bij gevolg kan ook hier geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Zij kunnen samen terugkeren naar het land van herkomst. R.D. werd bovendien reeds gerepatrieerd op 31/12/2015 en heeft een inreisverbod lopen tot 17/12/2017.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Zij is niet in het bezit van een geldige inreisstempel in haar paspoort op het moment van haar arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 25/07/2016). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken. Op 08/07/2016 kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd betekend op 25/07/2016. Hiertegen werd een beroep ingesteld bij de RVV op 02/08/2016. Dit beroep is niet schorsend.

Betrokkene vroeg verlenging van haar verblijf omdat ze instond voor de opvoeding van het kindje (Em. H. ° 01/11/2007) van haar broer (H. F.) gedurende de hechtenis van de moeder (R. El.). Een verlenging van het verblijf kon niet worden toegestaan aangezien de moeder van het kind op 16/06/2016 in vrijheid werd gesteld en de aanwezigheid van betrokkene bijgevolg niet meer noodzakelijk is. In casu wordt dit geenszins aangetoond. Omgekeerd wordt ook niet aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van haar schoonzus en dat er geen andere familiebanden zijn in het land van oorsprong. Zij kunnen verder contact houden via de moderne communicatiemiddelen of betrokkene achterna reizen naar het land van herkomst. Bovendien heeft de aanwezigheid van familieleden in België betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ze zou niet alleen samenwonen met schoonzus R. El., maar ook deze laatste haar zus zou op het adres verblijven, nl. R.D. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

R.D. verblijft eveneens illegaal op het Belgische grondgebied en heeft dus geen verblijfsrecht. Betrokkene kan dus niet voorhouden van haar gescheiden te worden. Bij gevolg kan ook hier geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Zij kunnen samen terugkeren naar het land van herkomst. R.D. werd bovendien reeds gerepatrieerd op 31/12/2015 en heeft een inreisverbod lopen tot 17/12/2017.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanie.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M. L., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Oostende en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127Bis, de betrokkene, C, E, op te sluiten in de lokalen van het centrum te/in de gevangenis te 127Bis Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid M, L., attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (1), (3) Brussel, 16.03.2017”

Op 16 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing waarbij een inreisverbod aan de verzoekende partij opgelegd wordt.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De bestreden akte houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij geconfronteerd met het gebrek aan rechtsmacht van de Raad dienaangaande en weerlegt ze dit niet.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten, die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, dient te bevatten.

De verzoekende partij betoogt dat zij reeds wordt vastgehouden met het oog op een repatriëring naar Albanië en dat, indien zij een beroep doet op de gewone procedure, een uitspraak van de Raad te laat zal komen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering blijkt in de voorliggende zaak duidelijk uit de uiteenzetting van de verzoekende partij en wordt door verweerder ook niet ter discussie gesteld.

2.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het billijkheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Gelet op het feit dat hogere rechtsnormen overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet onverminderd gelden, neemt het feit dat de verwerende partij in bepaalde gevallen een gebonden bevoegdheid heeft niet weg dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot verwijdering op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in strijd kunnen zijn met deze hogere rechtsnormen (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Waar artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt dat de hogere rechtsnormen te allen tijde gelden, stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bovendien dat bij een verwijderingsmaatregel ten allen tijde dient rekening gehouden te worden met de medische toestand van partijen, het belang van het kind en het gezins- en familieleven.

Bovendien waarborgt art. 8 EVRM als hogere rechtsnorm de bescherming van het gezinsleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven primeert (EHRM, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31).

Dienaangaande dient te worden gewezen op het feit dat door de verwerende partij slechts zeer summier werd gemotiveerd over de proportionaliteit van haar inmenging op het recht op een gezins – of privéleven van verzoekende partij:

“Omgekeerd wordt ook niet aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van haar schoonzus en dat er geen andere familiebanden zijn in het land van oorsprong. Zij kunnen verder contact houden via de moderne communicatiemiddelen of betrokkene achterna reizen naar het land van herkomst. Bovendien heeft de aanwezigheid van familieleden in België betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ze niet alleen samenwonen met schoonzus RE, maar ook deze laatste haar zus zou op het adres verblijven, nl. RD. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 E.V.R.M., te scheppen. Een schending van artikel 8 E.V.R.M. kan dan ook niet worden aangenomen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk:

“Waar de verwerende partij voorhoudt dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat specifiek gemotiveerd moet worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, stelt de Raad vast dat dit betoog strijdig is met deze bepaling. De verwijderingsbeslissing moet immers worden genomen door rekening te houden met de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door bovenvermeld betoog legt de verwerende partij evenwel een verplichting – die op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust – bij de vreemdeling die zou moeten aantonen dat hij zich bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijkt wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van verzoekende partij kind en haar gezinsleven, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.” (RvV, 17 december 2014, nr. 135 296).

Echter is verder geen spoor te bespeuren naar een gedegen individueel onderzoek naar de concrete gezinssituatie en de persoonlijke omstandigheden die hiermee gepaard gaan. Er is dan ook geen correcte afweging van belangen gebeurd in het licht van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en evenmin in het licht van art. 8 EVRM. De argumentatie in de bestreden beslissing komt ook niet tegemoet aan de motiveringsverplichting.

De gebruikte motivering gaat eveneens voorbij aan gevestigde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit duidelijk volgt dat de huidige bestreden beslissing een ontoelaatbare inbreuk vormt op artikel 8 EVRM in hoofde van de verzoekende partij.

4.1.2.

Zoals reeds uit de feitelijke gegevens blijkt is de verzoekende partij in allerijl gevraagd naar België te komen teneinde de zorg van het kind van haar broer en schoonzus op zich te nemen.

Jongerwelzijn bevestigt dat de verzoekende partij verantwoordelijk is voor de zorg en opvoeding voor EH (stuk 3). Dit ten gevolge van de voorlopige hechtenis van de moeder mevrouw ER.

Het feit dat mevrouw R onlangs voorlopig werd vrijgelaten in afwachting van een proces, neemt niet weg dat de aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied nog steeds noodzakelijk is.

Meer nog, gezien de lange tijd dat de verzoekende partij de zorg van E op zich heeft genomen ziet zij de verzoekende partij als haar 2de moeder. Beiden hebben een uitstekende band.

Na de vrijlating van mevrouw R woonde de verzoekende partij trouwens nog steeds op het adres van haar schoonzus en E. De verzoekende partij legt in die zin de briefwisseling tussen stad Oostende en haar vorige raadsman voor (stuk 4). Uiteindelijk heeft de wijkagent bevestigt dat de verzoekende partij woonachtig is (was) te 8400 Oostende, (...) (stuk 5).

De verwerende partij gaat in haar bestreden beslissing echter voorbij aan het belang van het kind en de onzekerheid die een gerechtelijk onderzoek betreffende mevrouw ER met haar meebrengt. Mevrouw R is een bovendien een alleenstaande moeder die enkel en alleen maar kan rekenen op de verzoekende partij.

De voornaamste bezorgdheid van de verzoekende partij is dan ook E. Het is in die zin ook dat de verzoekende partij medezaakvoerster is geworden van de B.V.B.A. L. De bedoeling van de verzoekende partij was de zaak terug rendabel te maken alsook voor een financieel inkomen te zorgen die de toekomst E kan verzekeren.

Daar waar de verzoekende partij initieel in België verbleef om haar familie kort te helpen is zij door omstandigheden buiten haar wil om de belangrijkste figuur van E geworden alsook hoofdaandeelhouder en zaakvoerster teneinde het minderjarig kind te kunnen voorzien in onderhoud en de opvang van het kind.

De voorlopige hechtenis van mevrouw R heeft ervoor gezorgd dat het schoonheidssalon gedurende de voorbije maanden niet meer operationeel was zoals voordien. De verzoekende partij heeft alles terug rendabel gemaakt. Door het schoonheidssalon opnieuw in goede banen te leiden zorgt de verzoekende partij er voor dat E niets tekort komt.

Door de verzoekende partij gedwongen te verwijderen komt het belang van het minderjarig kind op te staan. Indien wordt overgegaan tot een verwijdering is de verzoekende partij niet meer in staat voor E te zorgen en kan zij evenmin de financiële belangen van het minderjarig kind verder behartigen.

Bovendien dient nog opgemerkt te worden indien er kinderen betrokken zijn, zoals in casu, er bijzondere aandacht dient besteed te worden aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (E.H.R.M. 17 april 2014, Paposhvili / België, § 143 ; E.H.R.M. 3 november 2011, Arvelo Aponte / Nederland, § 60 ; E.H.R.M. 31 juli 2008, Darren Omoregie / Noorwegen, § 66, E..H.R.M. 1 december 2005, Tuquabo – Tekle e.a. / Nederland, § 44).

In alle situaties waarin kinderen betrokken moeten de elementen van migratiecontrole worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het E.V.R.M. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs – en of verwijderingsmaatregel die wordt getrokken ten aanzien van een ouder (of iemand die de daadwerkelijke zorg draagt) en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (E.H.R.M. 3 oktober 2014 Jeunesse / Nederland, § 109 ; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a. / Noorwegen ; E.H.R.M. 17 april 2014, Paposhvili / België, § 144 ; E..H.R.M. 30 juli 2013, Polidario / Zwitserland; E.H.R. 30 juli 2013, Berisha / Zwitserland, § 51 met verwijzing naar E.H.R.M., Grote Kamer, 6 juli 2010, Neulinger en Shuruk / Zwitserland, §§ 135 – 136; E.H.R. 8 juli 2013, M.P.E.V. / Zwitserland; E.H.R.M 28 juni 2011, Nunez / Noorwegen, § 78).

In de bestreden beslissing is hieromtrent geen enkele motivering te vinden, terwijl de verwerende partij hier wel degelijk van op de hoogte is. Dit zijn immers allemaal feitelijke gegevens die zich in het administratief dossier bevinden. De verwerende partij is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om

zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. De op de verwerende partij rustende zorgvuldigheidplicht wordt geschonden.

In Albanië wacht de verzoekende partij onzekerheid over het lot van haar nichtje. Beiden hebben een bijzondere sterke familierelatie.

4.1.3.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) houdt zonder enige twijfel een inmenging in op artikel 8 E.V.R.M. Ook artikel 22 van de Grondwet wordt geschonden.

De voorgelegde documenten alsook de feitelijke gegevens benadrukken dat er in huidige situatie wel degelijk sprake is van een situatie onder het toepassingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Een schending van desbetreffend artikel is bijgevolg meer dan reëel.

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

In deze context wenst de verzoekende partij in het bijzonder te wijzen op twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit duidelijk volgt dat de huidige bestreden beslissing in strijd zijn met artikel 8 EVRM.

In de eerste plaats wenst verzoekende partij te verwijzen naar het arrest Maslov t. Oostenrijk van 23 juni 2008 In deze zaak vernietigde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een uitwijzing door Oostenrijk van een jonge man die een misdrijf had gepleegd.

In haar beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 EVRM werd door het Hof uitermate veel rekening gehouden met enerzijds de speciale band die de verzoekende partij had ontwikkeld met Oostenrijk en anderzijds de geringe banden die hij had met zijn land van herkomst.

"96. The Court observes that the applicant spent the formative years of his childhood and youth in Austria. He speaks German and received his entire schooling in Austria where all his close family members live. He therefore has his principal social, cultural and family ties in Austria. 97. As to the applicant's ties with his country of origin, the Court notes that he has convincingly explained that he did not speak Bulgarian at the time of his expulsion as his family belonged to the Turkish minority in Bulgaria. It was not disputed that he was unable to read or write Cyrillic as he had never gone to school in Bulgaria. It has not been shown, nor even alleged, that he had any other close ties with his country of origin." (EHRM, Maslov t. Oostenrijk no.1638/03, 23 juni 2008) De situatie waar de verzoekende partij zich in bevindt komt treffend overeen met de situatie waarin het EHRM in hoger vernoemde zaak een uitwijzing heeft vernietigd.

Daarnaast wenst verzoekende partij eveneens te wijzen op het arrest Sen t. Nederland (EHRM Sen t. Nederland no. 31465/96; 21 december 2001) , waaruit wat betreft het eerbiedigen van het familie-en gezinsleven zelfs een positieve verplichting kan volgen ten aanzien van de lidstaten.

De genomen verwijderingsmaatregel zal bij uitvoering inhouden dat de verzoekende partij voor onbepaalde tijd van E wordt weggerukt. De verwerende partij kan moeilijk voorhouden dat de moderne communicatiemiddelen het gemis van de verzoekende partij kunnen vervangen.

4.1.4.

Gelet op het feit dat E in België niet over een verblijfsvergunning beschikt kan zij niet zomaar op en weer naar Albanië als haar moeder in België wordt veroordeeld.

In de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt of E naar Albanië zou kunnen terugkeren. Bovendien kan de scholing van het minderjarig kind niet zomaar genegeerd worden. De bestreden beslissing maakt alvast niet dergelijke redenering.

Nochtans is dit in casu één van de doorslaggevende elementen bij een beoordeling en / of gedegen individueel onderzoek in het licht van artikel 8 E.V.R.M.

Bovendien wordt het volgende algemeen aanvaard:

“Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten inroepen om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden.” (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109#evrm>)

4.1.5.

Concluderend kan men stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) disproportioneel is aan het beoogde doel. Huidige bestreden beslissing is onaanvaardbaar en volstrekt inhumain.

Uit de bestreden beslissingen blijkt bijgevolg niet op de verwerende partij op zorgvuldige wijze voornoemde belangenafweging heeft toegepast en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

Bovendien is de bestreden beslissing volledig buiten proportie. Er wordt geen rekening gehouden met het familieleven van de verzoekende partij en het belang van het in casu aanwezige minderjarig kind. Niet alleen wordt het proportionaliteitsbeginsel, maar ook het redelijkheids – en billijkheidsbeginsel geschonden.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is de materiële motiveringsplicht manifest geschonden.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

2.3.1.2. Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materieel motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven een voldoende feitelijke grondslag moet bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, daar de bestreden beslissing een motivatie omtrent artikel 8 van het EVRM bevat.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de familieband tussen de verzoekende partij en het minderjarig kind R.E. aanvaard heeft. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Er moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de

concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze laatste bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De link tussen artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de belangenafweging die kan worden teruggevonden in artikel 8 van het EVRM lijkt daarmee vast te staan.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij in feite dat de moeder van E.H. op 16 juni 2016 in vrijheid werd gesteld waardoor de aanwezigheid van de verzoekende partij niet meer vereist is. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat haar aanwezigheid nog noodzakelijk is. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat de verzoekende partij ook niet aantoonbaar afhankelijk te zijn van haar schoonzus. Tot slot wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *“Bovendien heeft de aanwezigheid van familieleden in België betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ze zou niet alleen samenwonen met schoonzus R. El., maar ook deze laatste haar zus zou op het adres verblijven, nl. R. D. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.*

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij ten eerste op een schrijven van ‘Jongerenwelzijn’ waaruit blijkt dat zij de zorg op zich neemt voor E.H., daar haar moeder in voorlopige hechtenis zit. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat het gegeven dat de moeder heden voorlopig werd vrijgelaten in afwachting van haar proces, niet wegneemt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij nog steeds noodzakelijk is. Ze stelt dat E.H. haar als een tweede moeder beschouwt en dat ze een belangrijke figuur in het leven van E.H. geworden is. Ook wijst ze erop dat ze hoofdaandeelhouder en zaakvoerder geworden is in een BVBA ten einde te kunnen voorzien in het onderhoud van haar en het kind. Ze beklemtoont dat het schoonheidssalon rendabel is. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat ze ten gevolge van de bestreden beslissing voor onbepaalde tijd uit het leven van haar nichtje wordt weggerukt.

Met een dergelijk betoog weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. Immers, vooreerst maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de moeder R.E. heden niet opnieuw voor haar dochter kan zorgen. Het gegeven dat de moeder R.E. slechts voorlopig werd vrijgelaten in afwachting van haar proces, toont op zich niet aan dat zij heden niet voor haar dochter kan zorgen. Daarenboven kan de verzoekende partij een nieuw visum aanvragen, nadat ze de schorsing of opheffing van het inreisverbod verkregen heeft, wanneer het proces begint of wanneer haar schoonzus

opnieuw in hechtenis wordt genomen. De Raad wijst er voorts op dat de verzoekende partij ook geen begin van bewijs bijbrengt dat ze nu nog voor het kind E.H. zorgt, nu de moeder niet meer in voorlopige hechtenis zit. De uiteenzetting van de verzoekende partij in haar verzoekschrift wordt niet gestaafd met een begin van bewijs. Het stuk dat hieromtrent wordt bijgebracht van 'Jongerenwelzijn' heeft betrekking op de periode dat de moeder van het kind in voorlopige hechtenis zat.

Waar de verzoekende partij ook aangeeft dat ze hoofdaandeelhouder is van een schoonheidssalon, wijst de Raad erop dat het document dat de verzoekende partij bijbrengt om dit te bewijzen geen datum bevat. Het aansluitingsformulier 'sociale verzekering voor zelfstandigen' is weliswaar ondertekend, maar bevat ook geen datum. De bevestiging van de aanvraag tot aansluiting bij UNIZO dateert van 12 oktober 2016. Dit is nadat haar visum kort verblijf reeds een aantal maanden verstreken was en ook nadat de verwerende partij reeds een beslissing genomen had om haar visum niet te verlengen. De verzoekende partij was op dat moment reeds in het bezit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het verzoekschrift van 1 augustus 2016 blijkt dat de verzoekende partij met de overname bezig was, toen er reeds beslist was dat haar visum niet zou worden verlengd. Voormelde zaken hebben zich bijgevolg ontwikkeld in een periode waarin de verzoekende partij zich ervan bewust diende te zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het leiden van een zaak in België vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij legt geen dergelijke elementen voor.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de gezinsband tussen de verzoekende partij en mevrouw R.E. niet wordt aanvaard. Deze elementen van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt *prima facie* dat de verwerende partij heeft voldaan aan haar verplichting, opgelegd door de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, om rekening te houden met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en meer bepaald met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere elementen aan in het kader van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt *prima facie* niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de elementen, zoals geïndiceerd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet en van de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.3.1.3. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu prima facie* niet het geval is.

2.3.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die *supra* werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is *prima facie* ongegrond.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 15 van het Handvest, van het recht op eigendom, zoals voorzien

in artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Albanië is sedert 2014 kandidaat – lid van de EU. Bijgevolg kunnen inwoners van die land zich de facto beroepen op het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 15 van het Handvest bepaalt:

- 1. Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen.*
- 2. Iedere burger van de Unie is vrij om werk te zoeken, te werken, zich te vestigen of diensten te verrichten in iedere lidstaat. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/11 NL*
- 3. Onderdanen van derde landen die op het grondgebied van de lidstaten mogen werken, hebben recht op arbeidsvoorwaarden die gelijkwaardig zijn aan die welke de burgers van de Unie genieten.*

Gelet op het feit dat de verzoekende partij zaakvoerster is van de B.V.B.A. L zou haar verwijdering een onevenredige en ongeoorloofde aantasting van haar eigendom met zich meebrengen (artikel 1 EAP EVRM), alsook zou het haar vrijheid van het beroep en het recht op werken op onbillijke wijze aantasten.

De B.V.B.A. L bestaat uit drie handelszaken. De drie handelszaken zijn gebouwd op de verzoekende partij, waarbij zij zelfs tot voorheen één zaak uitbaatte. Niettegenstaande de administratie van dergelijke gegevens op de hoogte is, is er geen enkel spoor terug te vinden betreffende het beroepsleven van de verzoekende partij. De materiële motiveringsplicht, in samenhang met de op de verwerende partij zorgvuldigheidsplicht, wordt manifest geschonden.

De verzoekende partij is door omstandigheden in een positie gekomen waarbij zij als enige en op continue wijze voor een minderjarig kind zorgt.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

2.3.2.2. Artikel 1 van Eerste Protocol bij het EVRM luidt als volgt:

“Iedere natuurlijke of rechtspersoon heeft het recht op het ongestoord genot van zijn eigendom. Aan niemand zal zijn eigendom worden ontnomen behalve in het algemeen belang en onder de voorwaarden voorzien in de wet en in de algemene beginselen van internationaal recht.

De voorgaande bepalingen tasten echter op geen enkele wijze het recht aan, dat een Staat heeft om die wetten toe te passen, die hij noodzakelijk oordeelt om het gebruik van eigendom te reguleren in overeenstemming met het algemeen belang of om de betaling van belastingen of andere heffingen of boeten te verzekeren.”

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen eigendom aan de verzoekende partij ontnemt. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij naar haar land van herkomst gerepatriëerd wordt. Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat zij haar taken als zaakvoeder niet vanuit het buitenland kan uitvoeren. Uit het verzoekschrift van 1 augustus 2016 blijkt dat de verzoekende partij met de overname bezig was, toen er reeds beslist was dat haar visum niet zou worden verlengd. Voormelde zaken hebben zich bijgevolg ontwikkeld in een periode waarin de verzoekende partij zich ervan bewust diende te zijn dat haar verblijfsstatus er toe zou leiden dat het leiden van een zaak in België vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij legt geen dergelijke elementen voor.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar beroepsleven in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had dienen te onderzoeken, wijst de Raad erop dat in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij enkel rekening dient te houden met het gezinsleven en de gezondheid van de verzoekende partij en het belang van het kind. De verwerende partij dient in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen rekening te houden met het beroepsleven dat de verzoekende partij tijdens haar illegaal verblijf ontwikkeld heeft.

De verzoekende partij maakt *prima facie* geen schending aannemelijk van de door haar aangevoerde schending van voormelde wetsartikelen en beginselen.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest, van de materiële motiveringplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

2.3.3.1. De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

“4.3.1.

Tegen de beslissing van 16 maart 2017 (kennisgeving 16 maart 2017) tot bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (stuk 1), staat uitsluitend een annulatieberoep open (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal teruggestuurd worden naar Albanië, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijke dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 8 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 en / of artikel 8 van het hetzelfde Verdrag toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Ook artikel 8 E.V.R.M. heeft een directe werking en wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als één van de essentiële mensenrechten beschouwd. Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 8 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

De verzoekende partij herinnert in die zin ook aan een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij bovenstaande principes werden bevestigd aangaande de mogelijkheden in het interne Belgische recht omtrent het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Hof is van mening dat het gebrek aan schorsend effect gedurende de annulatieprocedure niet kan worden gecompenseerd door het feit dat om daadwerkelijk een schorsend en volledig onderzoek van zijn beroep te kunnen krijgen, de verzoekende partij mogelijks tot drie verschillende beroepen moet instellen.

Dit gelet op het feit dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts in aanmerking wordt genomen indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, waarbij overeenkomstig de geldende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan één van deze voorwaarden slechts is voldaan wanneer een verwijderingsmaatregel imminent wordt.

“§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. »

(CEDH, S.J. v. Belgium, no. 70055/10 dd. 27 février 2014)

In casu gaat het hier om iemand die de zorg draagt van een minderjarig kind. Bijgevolg is de gedwongen uitwijzing van de verzoekende partij met een inreisverbod een schending van artikel 8 E.V.R.M. en blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet terug kan. Echter, het gebrek aan een effectief rechtsmiddel staat de toetsing aan de huidige situatie in de weg in het kader van huidige procedure.

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”.

Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel.

Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

De beroepsmogelijkheid die op heden bestaat, namelijk het annulatieberoep, is geen daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak S.J. v. Belgium. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van haar beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

In casu is het ook noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden

ingediend door een onderdaan van een "veilig land" van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallele juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat deze procedure niet voldoet aan art. 13 EVRM werd recent bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Josef v. België. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Ten overvloede verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig. Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

2.3.3.2. De verzoekende partij geeft in wezen aan van oordeel te zijn dat zij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Haar kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

In casu heeft de verzoekende partij een vordering tot schorsing ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid binnen de gestelde beroepstermijn. Op grond van artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet kent het voormeld beroep van de verzoekende partij een van rechtswege schorsende werking totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

"Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen".

Voorts gaat de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gepaard met waarborgen en behandelingstermijnen, neergelegd in artikel 39/82, § 4, 4e, 5e en 6e lid, van de Vreemdelingenwet: *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgedaan door de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken binnen achtenveertig uur na de ontvangst ervan. Deze termijn wordt evenwel uitgebreid tot vijf dagen volgend op de dag van ontvangst door de Raad van de ingeleide vordering, wanneer de effectieve verwijdering of terugnrijving van de vreemdeling voorzien is voor een datum die de acht dagen te boven gaat.

Indien de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken niet binnen de termijn tot een uitspraak komt, dan moet hij de eerste voorzitter of de voorzitter daarvan op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat een uitspraak wordt gewezen, al naargelang het geval, ofwel ten laatste binnen tweeënzeventig uur na de ontvangst van het verzoekschrift, ofwel zo snel mogelijk. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen".

Met onderhavig verzoekschrift wordt uitspraak gedaan over een verwijderingsmaatregel en dus doet heel het betoog over hoe op hoogdringende wijze een andere maatregel dan een verwijderingsmaatregel kan aangevochten worden, niet ter zake.

Te dezen heeft de verzoekende partij die vastgehouden wordt, één vordering ingesteld, namelijk onderhavige, die op hoogdringende wijze behandeld wordt. Het gehele betoog van de verzoekende partij over drie beroepen die dienen aanhangig gemaakt te worden door een niet vastgehouden persoon om een hoogdringende behandeling te krijgen is derhalve evenmin dienstig *in casu*.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 1/2014 van 16 januari 2014, is dit eens te meer niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de wetsbepalingen betreffende de beroepsprocedure voor asielzoekers uit een 'veilig herkomstland', waarbij de Belgische wetgever een volle rechtsmacht beroepsprocedure heeft voorzien voor deze asielzoekers, alsook voor asielzoekers die een meervoudige asielaanvraag hebben ingediend. Gans deze kwestie heeft geen uitstaans met beslissingen die zich uitspreken over de verantwoordelijkheid van een andere Dublin-lidstaat, zoals *in casu*. Uit artikel 47 van het Handvest kan niet afgeleid worden dat het beroep tegen een beslissing die een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering oplegt, een beroep met volle rechtsmacht moet zijn. Uit onderhavig arrest blijkt dat alle grieven behandeld werden.

Tenslotte blijkt uit onderhavig arrest dat de zaak niet wordt afgehandeld op grond van enkel de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het middel is *prima facie* niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

waarnemend voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS